

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง ภูมิหลังและรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้แก่ ระดับการใช้รูปแบบ จำนวนรูปแบบที่ชอบใช้ และรูปแบบที่ชอบใช้ และศึกษาความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพกับภูมิหลังที่ต่างกัน ได้แก่ เพศ คณะ และระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพหลักสูตรระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 410 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถามสำรวจรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 2 ส่วนคือ 1) แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน และ 2) แบบสอบถามประเมินค่ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่เรียกว่า Perceptual Learning Style Preference Questionnaire: PLSPQ (Reid, 1987) สถิติที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าไคสแควร์ (Chi-squares) ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ผลการวิเคราะห์การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพดังต่อไปนี้

1.1 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยใช้ในการหาค่าความถี่และร้อยละของนักศึกษาจำแนกตามรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและระดับการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพใช้รูปแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่มมากที่สุด จำนวน 176 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 42.9 รูปแบบการเรียนรู้แบบด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ จำนวน 160 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 39.0 รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการฟัง

จำนวน 122 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 29.8 รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการกระทำ จำนวน 109 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 26.6 รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการใช้สายตา จำนวน 93 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 22.7 และรูปแบบการเรียนรู้ตามลำพังน้อยที่สุด จำนวน 56 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 13.7

1.2 จำนวนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ผลการวิเคราะห์จำนวนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ โดยการใช้การหาค่าความถี่และร้อยละของนักศึกษาจำแนกตามจำนวนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพส่วนใหญ่ไม่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ชอบใช้ คิดเป็นร้อยละ 35.4 รองลงมาคือ มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ชอบใช้เพียง 1 รูปแบบ คิดเป็นร้อยละ 19.3 มีรูปแบบที่ชอบใช้ 3 รูปแบบ คิดเป็นร้อยละ 14.6 มีรูปแบบที่ชอบใช้ 2 รูปแบบ คิดเป็นร้อยละ 12.9 มีรูปแบบที่ชอบใช้ 4 รูปแบบ คิดเป็นร้อยละ 8.8 และมีรูปแบบที่ชอบใช้ 6 รูปแบบ คิดเป็นร้อยละ 5.4 ตามลำดับ และมีรูปแบบที่ชอบใช้ 5 รูปแบบน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.7

เมื่อพิจารณารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพชอบใช้ ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักศึกษาชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่ม (GLS) มากที่สุด ร้อยละ 11.3 รองลงมา 3 อันดับแรก คือ รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการกระทำ รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการฟัง รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการเรียนเป็นกลุ่ม รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (TLS & ALS & GLS & KLS) ร้อยละ 9.1 ทั้ง 6 แบบ (VLS & TLS & ALS & GLS & KLS & ILS) ร้อยละ 8.3 และรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการฟัง รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการเรียนเป็นกลุ่ม รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (ALS & GLS & KLS) ร้อยละ 5.7 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ภูมิภาคของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับภูมิภาคที่ต่างกัน ได้แก่ เพศ คณะ และระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ย ด้วยการทดสอบไคสแควร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 มีดังต่อไปนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพระหว่างเพศ

นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพเพศชายและหญิงชอบใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ คล้ายคลึงกัน คือ นักศึกษาชายและหญิงชอบใช้รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่ม (GLS) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 24.5 และ 24.6 ตามลำดับ รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนใน สถานการณ์ต่างๆ (KLS) คิดเป็นร้อยละ 21.1 และ 22.3 ตามลำดับ รูปแบบการเรียนด้วยการฟัง (ALS) คิดเป็นร้อยละ 17.7 และ 17.0 ตามลำดับ รูปแบบการเรียนด้วยการกระทำ (TLS) คิดเป็น ร้อยละ 15.7 และร้อยละ 15.2 ตามลำดับ รูปแบบการเรียนด้วยการใช้สายตา (VLS) คิดเป็นร้อยละ 12.3 และ 13.3 ตามลำดับ และรูปแบบการเรียนตามลำพัง (ILS) คิดเป็นร้อยละ 7.6 และ 7.8 ตามลำดับ

เมื่อทดสอบความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย กรุงเทพระหว่างเพศของนักศึกษา พบว่า ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 นักศึกษาชายและหญิง ชอบใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ($2=1.913$, $p=0.861$)

2.2 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพระหว่างคณะ

นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพที่อยู่คณะบัญชี บริหารธุรกิจ และเศรษฐศาสตร์ชอบใช้ รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษคล้ายคลึงกัน คือ นักศึกษาคณะบัญชี บริหารธุรกิจ และ เศรษฐศาสตร์ชอบใช้รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่ม (GLS) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 24.5 27.7 และ 24.6 ตามลำดับ รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (KLS) คิด เป็นร้อยละ 19.9 23.5 และ 25.7 ตามลำดับ รูปแบบการเรียนด้วยการฟัง (ALS) ร้อยละ 15.7 15.8 และ 17.0 ตามลำดับ รูปแบบการเรียนด้วยการกระทำ (TLS) คิดเป็นร้อยละ 15.7 15.8 และ 15.2 ตามลำดับ รูปแบบการเรียนด้วยการใช้สายตา (VLS) คิดเป็นร้อยละ 14.2 13.2 และ 8.9 ตามลำดับ และรูปแบบการเรียนที่ชอบใช้น้อยที่สุดคือ การเรียนตามลำพัง (ILS) คิดเป็นร้อยละ 8.8 7.5 และ 5.9 ตามลำดับ

เมื่อทดสอบความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย กรุงเทพระหว่างคณะของนักศึกษา พบว่า ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 นักศึกษาที่อยู่คณะ แตกต่างกันชอบใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ($\chi^2=5.682$, $p=0.841$)

2.3 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพระหว่างระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป

นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพที่มีระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปในระดับดีมาก ดี ปานกลาง และไม่เป็นที่น่าพอใจชอบใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษคล้ายคลึงกัน คือ นักศึกษาทุกระดับผลการเรียนชอบใช้รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่ม (GLS) คิดเป็นร้อยละ 22.2 23.2 28.1 และ 30.4 ตามลำดับ รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ (KLS) นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับดีมาก คิดเป็นร้อยละ 21.3 22.8 23.0 และ 21.7 ตามลำดับ ส่วนอันดับที่ 3 นักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับดีมาก ดีและไม่เป็นที่น่าพอใจชอบใช้รูปแบบการเรียนด้วยการฟัง (ALS) คิดเป็นร้อยละ 14.8 14.2 และ 13.0 ตามลำดับ แต่นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับปานกลางชอบใช้รูปแบบการเรียนด้วยการกระทำ (TLS) สำหรับอันดับที่ 4 นักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับดีมากชอบใช้รูปแบบการเรียนด้วยการใช้สายตา (VLS) คิดเป็นร้อยละ 15.7 แต่นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับดี และไม่เป็นที่น่าพอใจชอบใช้รูปแบบการเรียนด้วยการกระทำ (TLS) คิดเป็นร้อยละ 8.7 ส่วนนักศึกษาผลการเรียนระดับปานกลางชอบใช้การฟัง(ALS) คิดเป็นร้อยละ 16.1 อันดับที่ 5 นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับดีมากชอบใช้รูปแบบการเรียนด้วยการกระทำ (TLS) คิดเป็นร้อยละ 14.8 แต่นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับระดับดี ปานกลาง และไม่เป็นที่น่าพอใจชอบใช้รูปแบบการเรียนด้วยการใช้สายตา (VLS) คิดเป็นร้อยละ 13.4 10.1 และ 8.7 ตามลำดับ และท้ายสุดนักศึกษาทุกระดับผลการเรียนชอบใช้รูปแบบการเรียนตามลำพัง คิดเป็นร้อยละ 9.6 8.1 5.5 และ 8.7 ตามลำดับ

เมื่อทดสอบความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพระหว่างระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป พบว่า ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปแตกต่างกันมีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ($\chi^2=8.829$, $p=0.886$)

อภิปรายผล

ผลการศึกษามีผลที่แตกต่างและรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ สามารถอธิบายผลได้ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ผลการศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพส่วนใหญ่ไม่มีรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่ชอบใช้ที่เป็นเช่นนั้น

อาจเป็นเพราะว่าในระหว่างการเรียนภาษาอังกฤษนั้น นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพมีความยากลำบากในการรับรู้ข้อมูลภาษา ทั้งนี้อาจเนื่องจากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักศึกษาไทยนั้น เป็นการเรียนรู้เพื่อฝึกใช้ทักษะภาษาทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน พร้อมๆ กัน ในเวลาที่จำกัด (1-2 คาบเรียน) จึงทำให้ผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายในเวลาเดียวกัน อย่างไม่เฉพาะเจาะจง ตัวอย่างเช่น นักศึกษาชอบใช้วิธีการเรียนกับเพื่อนเป็นกลุ่มแต่ไม่ชอบช่วยกันตอบคำถามเพราะต้องการเอาคะแนนเฉพาะบุคคลเท่านั้น เป็นต้น

และเมื่อพิจารณานักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่ชอบใช้ พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาชอบใช้มากที่สุด คือ การเรียนเป็นกลุ่ม แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพจะทำงานร่วมกับเพื่อนหรือเพื่อนร่วมชั้น ไม่ว่าจะเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม ชอบการเรียนรู้กับกลุ่มเพื่อนมากกว่าที่จะคิดแก้ปัญหาในระหว่างการเรียนสิ่งใหม่ด้วยตนเอง โดยจะเรียนรู้ได้ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนตั้งแต่ 2-3 คนขึ้นไป แรงจูงใจในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เกิดจากการกระตุ้นและความช่วยเหลือของกลุ่ม (Reid, 1987; Oxford, 1993) ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาไทยมีลักษณะนิสัยแบบพึ่งพา ให้ความช่วยเหลือกัน และเคยชินกับการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งที่โดดเด่นของนักศึกษาเอเชีย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Wintergerst, et al. (1998)

การเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นยังสามารถช่วยสร้างความมั่นใจในการทำกิจกรรมในการใช้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากการมีกลุ่มเพื่อนจะมีการระดมความคิดมีบุคคลอื่นเข้ามามีส่วนในการแสดงความคิดเห็น ซึ่งบางความคิดเห็นอาจสอดคล้องกับคนหมู่มาก ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในคำตอบมากกว่าการเรียนรู้ตามลำพังด้วยตนเอง เพราะจะขาดคนช่วยสนับสนุนความคิดของผู้เรียนทำให้ขาดความมั่นใจและทำให้ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเพราะกลัวการเสียหน้า (จากการสังเกตในชั้นเรียนของผู้วิจัย) นอกจากนี้การเรียนร่วมกับบุคคลอื่น เป็นการสนับสนุนภาวะการณ์พึ่งพากันในการเรียน นั่นคือ บางเวลาที่ผู้เรียนไม่สามารถหาคำตอบหรือทำแบบฝึกหัดได้ ผู้เรียนอื่นในกลุ่มจะสามารถหาคำตอบแทนผู้เรียนและในทางกลับถ้าบางคำตอบที่ผู้เรียนสามารถช่วยเหลือบุคคลอื่นในกลุ่มได้ ผู้เรียนจะมีความมั่นใจในการเรียนและพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษมากขึ้น (จากการสังเกตในชั้นเรียนของผู้วิจัย) การเรียนเป็นกลุ่มยังสามารถลดความกดดันและความตึงเครียดของภาวะการณ์แข่งขันลงได้ เพราะการเรียนเป็นกลุ่มเน้นความสามัคคีในการร่วมมือกันระหว่างสมาชิกในกลุ่มดังนั้นภาวะการณ์แข่งขันจะเกิดขึ้นน้อยมาก (Wintergert, et al., 1998)

นอกจากนี้การเรียนเป็นกลุ่มยังเป็นแรงขับให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนและฝึกทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ การทำกิจกรรมกลุ่มทำให้ผู้เรียนรับรู้ระดับความสามารถของตนเองและบุคคลอื่นในกลุ่มตลอดเวลา ถ้าผู้เรียนเป็นจุดอ่อนของกลุ่ม ผู้เรียนจะต้องหาวิธีการพัฒนาระดับความสามารถของตน ในขณะเดียวกันผู้เรียนที่เป็นจุดแข็งของกลุ่มจะรักษาหรือเพิ่มระดับความสามารถของตนเองเพื่อเป็นที่พึ่งของกลุ่มได้ (จากการสังเกตในชั้นเรียนของผู้วิจัย) แม้ว่า Wintergert จะกล่าวว่ารูปแบบการเรียนเป็นกลุ่มนั้นมีสภาวะการณ์แข่งขันน้อยมากก็ตาม

เมื่อพิจารณารูปแบบการเรียนที่ชอบใช้มากที่สุดตามอันดับแรก คือ การเรียนเป็นกลุ่ม การเรียนแบบด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ และการฟัง ตามลำดับ ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับผลการวิจัยในประเทศไทย ของ บุญชลิ วาสนสมสิทธิ์ (2542) ที่ศึกษาสไตล์ในการเรียนรู้ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานโดย พบว่า รูปแบบการเรียนหลักตามอันดับแรกคือ การเรียนแบบการเรียนเป็นกลุ่ม การปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ และแบบการเรียนด้วยการฟัง ตามลำดับ ในขณะที่ ดำรง นิมมานสุทธิ์ (2535) ที่ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า นักศึกษาชอบใช้รูปแบบการเรียนด้วยการใช้สายตา การฟัง และการเรียนเป็นกลุ่ม

ในขณะที่งานวิจัยของ Mulalic, et all. (2009) ที่ทำการศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยในมาเลเซีย พบว่า นักศึกษาชอบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ ผลการวิจัยของ Peacock (2001) ที่พบว่า นักศึกษาจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ที่ The City University of Hong Kong ชอบรูปแบบการเรียนแบบการปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ และการฟัง ผลงานวิจัยของ Wintergerst, et all. (1998) ที่พบว่านักศึกษารัสเซียที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองส่วนใหญ่ชอบรูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ รองลงมาคือ การฟัง ผลการวิจัยของ Jones (1997) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยชาวจีน ในประเทศไต้หวัน ชอบใช้รูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ ผลการวิจัยของ Kitchen and Chew's (1997) พบว่า นักศึกษาสิงคโปร์ที่ศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ณ ประเทศสิงคโปร์ ชอบใช้รูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ และผลการวิจัยของ Jaju, et all (2000) ที่ศึกษารูปแบบการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาธุรกิจโดยเฉพาะ พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการตลาดมีรูปแบบการเรียนแบบปรับปรุงและเป็นผู้เรียนที่ชอบการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ

Linklater (1988) (อ้างใน Jajit, A., & Kwak, H., 2000) ที่สนับสนุนแนวคิดของการให้นักศึกษาสายธุรกิจควรได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมจริงทางธุรกิจ

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาสาขาธุรกิจมหาวิทยาลัยกรุงเทพไม่คุ้นเคยกับวิธีการเรียนการสอนที่เน้นวิธีการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ หรือการได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในสภาพแวดล้อมจริงทางธุรกิจ อีกทั้งไม่ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์การประกอบอาชีพทางด้านธุรกิจ ว่าเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์และความเชี่ยวชาญทั้งทักษะวิชาชีพผนวกกับทักษะภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาอาชีพในเวลาเดียวกัน

และอาจเป็นเพราะเนื้อหาและกิจกรรมรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายธุรกิจ ส่วนใหญ่เน้นการเขียนเกี่ยวกับธุรกิจ จากการศึกษาระเบียบหลักสูตรปริญญาตรี พบกิจกรรมเกี่ยวกับการเขียนเป็นส่วนใหญ่ เช่น การเขียนแนะนำตัว จดหมายธุรกิจต่างๆ (จดหมายขอข้อมูล สั่งซื้อสินค้า สมัครงาน ร้องเรียน ตอบการร้องเรียนของลูกค้า) การเขียนบันทึกภายใน วาระการประชุม และการเขียนรายงานการประชุม มากกว่าการการสนทนาและการทำบทบาทสมมติในสถานการณ์ทางธุรกิจ (ระเบียบการหลักสูตรปริญญาตรี, 2551)

สำหรับรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพที่แตกต่างจากนักศึกษาต่างชาติ กล่าวคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ชอบใช้รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่ม ในขณะที่นักศึกษาในประเทศอื่นๆ ส่วนใหญ่ชอบใช้รูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ และไม่ชอบใช้รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่ม ดังงานวิจัยของ Reid (1987) Mulalic, et all. (2009) Hyland (1993) และ Melton (1990) ที่ระบุว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ชอบใช้รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่ม

2. ความแตกต่างของรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพกับภูมิหลังที่ต่างกัน ได้แก่ เพศ คณะ และระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ย

นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพทั้งชายและหญิง ทุกคนและทุกระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปเฉลี่ยชอบใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน คือ นักศึกษาจะชอบเรียนเป็นกลุ่ม รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ และการฟังตามลำดับ ซึ่งผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศหลายๆ งานวิจัย ที่ระบุว่านักศึกษาชายและหญิงมีรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน โดยพบว่า เพศชายส่วนใหญ่ชอบใช้วิธีการเรียนด้วยวิธีที่หลากหลายทั้ง 4 รูปแบบ (VARK) แต่ในขณะที่นักศึกษาหญิงชอบการเรียนด้วยการ

ใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งที่ละอย่าง โดยเฉพาะวิธีการเรียนแบบใช้ประสาทสัมผัส (Wehrwein, et all., 2007) นักศึกษาหญิงในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ชอบวิธีการเรียนแบบร่วมมือและไม่แข่งขัน ในขณะที่นักศึกษาชายในสาขาวิชาเดียวกันชอบวิธีการเรียนแบบ “เรียนและเล่น” (Learn and Play) (Milgram, 2007) นักศึกษาหญิงชอบการเรียนรู้ด้วยการฟัง และการใช้รูปแบบการเรียนรู้หลายๆ แบบ ในขณะที่นักศึกษาชายชอบการเรียนรู้ด้วยการจดบันทึก (Lincoln & Rademacher, 2006) นักศึกษาหญิงสาขาวิชาธุรกิจชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการใช้สายตา และการฟัง มากกว่านักศึกษาชาย (Ramayah, et all, 2549) นอกจากนี้ผลงานวิจัยของ Mulalic, et all. (2009) พบว่า นักศึกษาเพศชายชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ และรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการฟัง

แม้ว่านักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ทั้ง 3 คณะ (บัญชี บริหารธุรกิจ และเศรษฐศาสตร์) ซึ่งล้วนแต่เป็นนักศึกษาสาขาวิชาที่ธุรกิจจะไม่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่ชอบใช้เป็นหลัก แต่นักศึกษาแต่ละคนก็ใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่หลากหลาย นั่นคือ ไม่มีนักศึกษาคนใดที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบเดียวกันตลอดการเรียนรู้ทางด้านภาษา ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักวิจัยหลายๆ ท่าน ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาตามแนวคิดของ Reid (1987) ที่กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนจะมีความแตกต่างกัน (วาสนสมลสิทธิ์, 2542; นิมมานสุทธิ, 2535; Mulalic, et all., 2009; Guadalupe, et all., 2007; Peacock, 2001; Wintergerst, et all., 1998; Jones, 1997; Kitchen and Chew's, 1997; Goodson, 1994; Hyland, 1993; Melton, 1990) ที่เป็นเช่นนี้อาจสรุปได้ว่าแม้ว่าประสบการณ์ในการการเรียนรู้จะเหมือนกัน แต่ความแตกต่างระหว่างบุคคลก็เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดความแตกต่างของรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละคน

นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับดีมาก ดี ปานกลาง และไม่เป็นที่น่าพอใจมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่ต่างกันนั้น อาจเนื่องมาจากนักศึกษามหาวิทยาลัยยังไม่มีภาระหนักถึงการใช้รูปแบบการเรียนรู้ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ฉะนั้นการใช้รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพอาจจะเป็นลักษณะของการสุ่มใช้รูปแบบและวิธีต่างๆ ที่หลากหลายกันตามสัญชาตญาณของการเรียนรู้ที่ติดตัวผู้เรียนมาตั้งแต่เกิด และผู้เรียนคนหนึ่งอาจจะใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายในการเรียนรู้หนึ่งอย่างก็เป็นได้ ตามการศึกษาของ Mackeracher (2004) ที่สรุปเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของรูปแบบการเรียนรู้ 9 ข้อ โดยหนึ่งในข้อเท็จจริงดังกล่าว คือ ไม่มีรูปแบบการเรียนรู้ใดที่ดีที่สุด

ข้อเสนอจากการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยสำหรับผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษธุรกิจ

1.1 ผู้สอนภาษาอังกฤษควรมีการชี้แนะให้นักศึกษาตระหนักถึงการใช้และรู้จักวิธีการเรียนที่หลากหลายตามลักษณะการรับรู้ 4 ด้าน ได้แก่ การใช้สายตา การฟัง การกระทำ การปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ และทางสังคม 2 ด้าน ได้แก่ การเรียนตามลำพัง การเรียนเป็นกลุ่ม เช่น ถ้านักศึกษาจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีและสนุกเมื่อฟังเสียงจากบทภาพยนตร์ แสดงว่านักศึกษาเป็นผู้เรียนรู้ทางโสตประสาท ดังนั้น ผู้สอนควรกระตุ้นให้นักศึกษาฝึกฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ ที่นักศึกษาชอบ พร้อมกันนี้ผู้สอนควรให้แนวทางและชี้แนะถึงการตระหนักตนของนักศึกษาวาดตนเป็นผู้เรียนประเภทใด จากการจำแนกประเภทของผู้เรียน 4 ประเภท คือ ผู้เรียนรู้ทางสายตา ผู้เรียนรู้ทางโสตประสาท ผู้เรียนรู้ทางการอ่านและเขียน และผู้เรียนรู้ทางร่างกายและความรู้สึก เพื่อให้นักศึกษาแต่ละคนพัฒนาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ตนชอบใช้ เพื่อให้นักศึกษาแต่ละคนสามารถเรียนรู้ในระหว่างการเรียนรู้ได้

1.2 สถาบันภาษาควรมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจที่ใช้รูปแบบการเรียนเป็นกลุ่มมากกว่าการเรียนตามลำพังหรือการทำงานเดี่ยว เพื่อให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น เนื่องจากนักศึกษาในสาขาวิชาธุรกิจทั้ง 3 คณะ ต่างระบุว่าชอบใช้วิธีการเรียนแบบกลุ่ม แต่ในขณะเดียวกันสถาบันภาษาควรสอดแทรกกิจกรรมและวิธีการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจที่เน้นวิธีการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ ในสถานการณ์การประกอบการจริง เนื่องจากการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ หรือการมีประสบการณ์การทำงานจริง เพื่อฝึกให้นักศึกษามีทักษะทางภาษาควบคู่กับทักษะทางอาชีพธุรกิจ ดังที่ Linklater (1988) (อ้างใน Jaju, A., & Kwak, H., 2000) สนับสนุนว่านักศึกษาสายธุรกิจควรได้รับประสบการณ์การเรียนในสภาพแวดล้อมจริงทางธุรกิจ

1.3 ผู้สอนภาษาอังกฤษธุรกิจต้องเข้าใจถึงความแตกต่างของรูปแบบการเรียนและความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละประเภท โดยปรับปรุงกิจกรรม เนื้อหา เอกสาร และสไลด์ประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนที่นักศึกษาขณะบัญชี บริหารธุรกิจ และเศรษฐศาสตร์ชอบใช้ เช่น เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่มีเนื้อหาเน้นทางด้านหนึ่งด้านใดมากเกินไป อาจทำการปรับเปลี่ยนการฝึกใช้ทักษะให้ครบทั้ง 4 ด้าน ตามรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบใช้ เช่น เนื้อหาที่เน้นหนักทางด้านกรเขียนธุรกิจมากกว่าการฝึกใช้ทักษะด้านอื่นๆ อาจทำการปรับเปลี่ยนโดยเพิ่มกิจกรรมการทำบทบาทสมมติในเชิงธุรกิจ เพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะการพูด (ทักษะการพูด) ในการปฏิบัติตนในสถานการณ์จริง (Kinesthetic Learning Style) เน้นการทำโครงการธุรกิจที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม (Tactile/Kinesthetic and

Group Learning Style) หรือ ฝึกการหาข้อมูลและนำเสนอโครงการด้วยการใช้ภาษาอังกฤษ (Visual and Tactile Learning Style) เป็นต้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่นที่มีผลต่อการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น วัฒนธรรม ภูมิหลังการศึกษา ประสบการณ์ในการฝึกงานต่างประเทศ เป็นต้น ควรศึกษาวิธีการสอนของผู้สอนว่าสอดคล้องกับวิธีการเรียนของผู้เรียนหรือไม่

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ

2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานกับวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะสาขา